

Hallo, ik heb in het verleden langdurig en zeer intensief gewerkt bij de landelijke inspectiedienst en ik behandelde veel klachten ten aanzien van dierenwelzijn in de gezinssfeer. Zo kwam ik met zeer grote regelmaat bij veel hondeneigenaren thuis en in aanraking met vaak zeer hoog opgelopen (soms zelfs gewelddadige) frustraties en ruzies waarbij de burens geklaagd hadden over geluidsoverlast ten aanzien van het overmatig blaffen van de huishond. Deze overlast van overmatig blaffen kwam zowel binnenshuis, als ook buiten in eigen tuin en op terrein voor. Legio van dergelijke casussen heb ik in mijn broekzak.

Tijdens mijn gehele carrière behoorde dergelijke klachten tot de top van steeds terugkerende ergernissen onder burens! Keer op keer heb ik deze gezinnen kunnen bijstaan dankzij de anti blafbanden. Op meerdere plekken in Nederland heb ik gewerkt, dus ik kwam overal door Nederland en overal kwam ik hetzelfde tegen. En waar ik ook kwam, de anti blafband bleek heel vaak uiteindelijk de enige en het allerlaatste middel om een langdurig effectieve en adequate oplossing aan te bieden aan de hondeneigenaren en de buurt waarin zij moesten leven en wonen; (lees: nog überhaupt kunnen functioneren in de maatschappij met hun viervoeter.) Veel mensen waren welwillend om wat aan het probleem te doen, maar vaak moest ik terugkomen in hetzelfde gezin, omdat hun antiblaftraining met mijn tips zonder stroomprikkel niet (voldoende) geholpen had. Ook mijn doorverwijzing naar hondenscholen en/of een gedragstherapeut had dan onvoldoende langdurig effect gehad, waardoor de overlast in stand bleef en er steeds meer burens gingen bellen om opnieuw in te grijpen hier wat aan te doen!

De anti blafbanden met stroomprikkel zijn helemaal een uitkomst zodra in de praktijk helaas keer op keer te vaak blijkt dat enkel een anti blafband op basis van (geluids)trillingen niet (voldoende) werkt.

Tegenwoordig heeft de industrie van de anti blafbanden ingespeeld op meer individueel dierenwelzijn en een grote speurt gemaakt in de aangepaste meer professionele techniek, waardoor het mogelijk is geworden om per hond en per individuele situatie, en per unieke blaf, er een unieke stroomprikkel afgegeven kan worden. Dit zijn de professionele en duurdere varianten van de anti-blafbanden. Hierop zitten vaak wel 17 standen die oplopend per blaf een meer of mindere stroomprikkel afgeven. Hierdoor wordt het mogelijk om -op maat- gemaakte correctiemiddelen te gebruiken die het dier absoluut niet wezenlijk schade in het welzijn. Deze techniek is echt geavanceerd! En zal de aankomende jaren nog verder door ontwikkeld worden! Ook moet niet vergeten worden dat honden onderdeel zijn van de maatschappelijke regels, normen en waarden. Geluidsoverlast moet nu eenmaal beperkt worden.

Het is volstrekt moreel verwerpelijk om vanuit dit oogpunt enkel dan maar te zeggen: neemt u maar afstand van uw dierbare hond en koop nooit een nieuwe meer! Dat is moreel en maatschappelijk echt verwerpelijk, zowel naar het dier toe die zijn dierbare eigenaar vreselijk zal gaan missen, als ook andersom! Want de mensen die met hun hond geluidsoverlast veroorzaken willen helemaal niet dat de omgeving last ondervindt van hen en hun hond(en). En deze hondeneigenaren zijn vaak echt wel bereid hier alles voor uit de kast te trekken is mijn persoonlijke jarenlange ervaring, alleen heel veel mensen lopen uiteindelijk dadelijk in de nabije toekomst tegen muren op als er een totaalverbod komt op dergelijke stroombanden/anti-blafbanden.

Dit alles is wat ik in de keiharde praktijk jaren achtereen meermalen keihard ben tegengekomen! De dierenbescherming gaat hier heel laks mee om in het vormgeven van het standpunt om voorstander te zijn van het totaal verbod op stroombanden en weegt al deze genoemde welzijnsnormen voor dieren niet mee en gaat er op chronische wijze volstrekt aan voorbij!

En jawel, moeten wij als inspecteurs het verkeerd gebruik van dergelijke stroombanden per direct aan banden leggen, daar kan ik ook over meepraten uit mijn jarenlange praktijk, en daar moet ook zeker op gehandhaafd gaan worden, maar NIET TEN KOSTE van de mensen die echt bereid zijn wat te doen aan de geluidsoverlast ontstaan door het blaffen van hun hond!

De dierenbescherming is veel te eenzijdig en leeft in een volkomen kokervisus ten aanzien van dierenwelzijn en vergeet de maatschappelijke normen en waarden mee te wegen, waardoor hun standpunt voor het totaalverbod op stroombanden buitenproportioneel is!

Want nogmaals, de keiharde REALITEIT is dat het reduceren van burenruzies als gevolg van geluidsoverlast door blaffende honden een dagelijkse bezigheid is geworden van boa's, wijkagenten en inspecteurs!

Wordt wakker en ga voor écht DIERENWELZIJN en MENSENWELZIJN staan!

Het ene kan nooit losgezien worden van het andere, omdat honden nu eenmaal gedomesticeerde schepselen zijn geworden en leven onder de hoede van de mensen.

We leven niet in het stenen tijdperk waar wolf en mens gescheiden leven.

Onze honden móeten zich nu eenmaal meebewegen tussen de kaders van de mensen en hun leefomgeving.

In dit ontstane spanningsveld moet het hoogst haalbare dierenwelzijnsnivo in acht genomen worden.

Maar nooit ten koste van de andere partij.

Want zowel mens als dier moeten in balans kunnen en mogen (leren) leven met elkaar.

Dat is vanuit huisdierenmoraalwetenschap een zeer logisch gegeven.

Het ene sluit nooit het andere uit.

De hond leeft letterlijk aan de zijde van zijn eigenaar en daarmee ook aan de voor- en achterkant van de samenleving. Sommige honden zijn met hun overmatige aanleg voor geblaf enkel en alleen te corrigeren via een anti-blafband. Met als gevolg dat dergelijke honden geen paria's worden van de normen en waarden van de maatschappij waarin zij móeten functioneren.

Want als huisdier zijn zij gekomen.

Wij hebben daardoor een morele plicht te blijven kijken naar hun welzijn.

En dat kan nooit losgezien worden van de maatschappij.

En dat is nu júst wat de dierenbescherming met zijn duale en niet realistische standpunt continue wel aldoor al jaren doet. Met als gevolg dat dierenwelzijn op de langere termijn juist tegengewerkt wordt.

Ik wens dat er niet nog meer honden afgemaakt gaan worden, enkel en alleen omdat zij de nieuwe paria's van de nabije toekomst zullen gaan worden, omdat zij uiteindelijk niet herplaatsbaar zijn geworden vanuit het asiel. Want de asiels hebben mooie woorden, om al dergelijke honden op te gaan vangen waar dan direct afstand van gedaan zal worden zodra het verbod er is gekomen, maar het asiel vergeet daarmee dat zij ook midden in de MAATSCHAPPIJ staan. En dus een AFHANKELIJKHEIDSPPOSITIE hebben van hun "afnemers". En als niemand nog een "paria" in deze maatschappij wil hebben omdat deze (geluids)overlast veroorzaakt, dan zullen al dergelijke honden die overmatige blafneigingen hebben en niet blijken te reageren op de andere alternatieven, steeds opnieuw teruggebracht gaan worden naar het asiel. Met uiteindelijk het doodvonnis en/of jarenlang wegkwijnen in het asiel. Terwijl de oorspronkelijke baas van de hond nog steeds huilt over het feit dat deze afstand moest doen van zijn dierbare hondenmaatje.

Mensen, wordt toch wakker achter uw buro!

Ik vind het schandalig dat de Dierenbescherming aan dit alles volstrekt voorbij gaat, net als dat de overheid keer op keer hetzelfde blijft doen en nu zelfs naar een totaalverbod wil voor burgers op dergelijke stroombanden. De proporties zijn volledig uit balans!